

да прави каквото си иска. Много обичаше да пжтува.

— Нему пжпътъ му е хвърленъ на пжтя, — казваше чичо Митушъ. — Още като бѣше на два-три месеца, топарлачесто и вълнато като мече, тръгна веднажъ съ Василя подиръ каруцата и ходи чакъ до града. А като си дойде, легна на слънцето до стената на грѣбъ и дигна краката си нагоре — ходилцата му бѣха се надули като самунчета и горѣха като огънь. И пакъ бѣше весело, доволно...

Ходѣше навсѣкжде, дето му скимне. Като го видишъ какъ се връща, какъ тича ту на три, ту на четири крака, какъ е вдълбочено въ себе си, какъ се държи все о пжтя, като сжщински пжтникъ, ще речешъ, че е ходило кой знае по каква важна работа. А то — ходѣше си по своя воля, скиташе...

Чичо Митушъ излѣзе пакъ предъ дама и потърси съ очи кучето. Другитѣ кучета — Лефтеръ, Петрика, Джюли, Калпазанъ, бѣха го усѣтили вече и, докато едни не го и поглеждаха, други идѣха да годушатъ. Срещу всѣко едно отъ тѣхъ жълтото куче се слагаше принизено, умилкваше се, въртѣше опашка, лижеше ги по муцунитѣ, като че ги цѣлуваше. Като мина покрай воловетѣ, жълтото куче завъртѣ опашка и на тѣхъ, а когато насреща му загрузтѣ шопарѣтъ, то се заумилква и около него.

— Прави здрасти съ всички, — каза Аго,